

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی اندوه گرایی و سوگ سروده در اشعار شاعران پایداری (با تکیه بر اشعار شهریار، امین پور و بهار)

محل انتشار:

همایش ملی ملک الشعراء بهار (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

حمیدرضا قانونی - استادیار و عضو هیات علمی دانشگاه پیام نور نجف آباد

پروین غلامحسینی - دانش آموخته کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی

خلاصه مقاله:

؛ مرثیه گونه ای شعر است که در سوگ خویشاوندان، یاران، پادشاهان، وزیران، بزرگان قوم، عالمان دین و شرح ائمه ی معصومین علیهم السلام سروده شده باشد. در مرثیه، به بیان و یاد مناقب، فضایل و مکارم شخص در گذشته می پردازد، شان و مقام او را گرامی می دارد و از دست رفتنش را ضایعه ای عظیم جلوه می دهد. مرثیه های شاعران معاصر سرشار از احساس همدردی و گویای همدلی طبقات گوناگون اجتماعی از خواص و عوام در بروز حوادث ناگوار روزگار نظیر بیماری، زندان، وفات بزرگان دین و مرگ عزیزان و خویشان می باشد. کوشش شاعران، ارائه مضامین و تصاویر شعری، ذکر اعتقادات مذهبی، آیین و آداب اجتماعی و باورهای عامیانه در هنگام سوگواری به منظور بیان احساسات و عواطف ظاهری و باطنی خود و مردم روزگار می باشد. در این مقاله به بررسی عنصر حسرت و اندوهیاد و جنبه های مختلف آن در اشعار چند تن از شاعران پایداری (شهریار، بهار، امین پور) پرداخته می شود و همراه با ذکر شاهد، تحلیلی از آن صورت می گیرد.

کلمات کلیدی:

مرثیه، حسرت، شاعران پایداری، شهریار، امین پور، بهار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/868068>

